

I

De Engel Israfel

De vooravond van de Lente, de Winter van Een

Morrigan Crow sprong klappertandend van de Plu-lijn, haar ijskoude handen om het handvat van haar zwarte paraplu geklemd. De wind had haar haar helemaal door de war geblazen. Ze deed haar best om het glad te strijken terwijl ze zich haastte om haar begunstiger bij te houden, die al meters voor haar uit draafde door de lawaaiige, drukke hoofdstraat van de wijk Bohemia.

‘Wacht!’ riep ze hem na, terwijl ze zich een weg baande door een kluitje vrouwen in satijnen gewaden en weelderige fluwelen mantels. ‘Jupiter, niet zo snel.’

Jupiter Noord keek om, maar bleef niet staan. ‘Kan niet langzamer, Mog. Dat woord komt niet voor in mijn vocabulaire. Loop dan ook door.’

En weg was hij weer, halsoverkop in volle vaart tussen de wirwar van voetgangers en riksja’s, paard-en-wagens en gemotoriseerde rijtuigen.

Morrigan snelde achter hem aan en liep een misselijkmakend zoete wolk saffierblauwe rook in, die in haar gezicht werd

geblazen door een vrouw met een dun, goudkleurig sigaartje tussen haar blauw gevlekte vingers.

‘Ugh, gétver.’ Morrigan hoestte en wapperde de rook weg. Even verloor ze Jupiter uit het oog in de damp, maar toen zag ze de bovenkant van zijn felle koperkleurige haar deinen in de menigte, en ze sprintte erheen om hem in te halen.

‘Een kind!’ hoorde ze de vrouw met de blauwe vingertoppen achter zich roepen. ‘Kijk, schat, een kind, hier in Bohemia. Wat beangstigend!’

‘Dat is straattheater, schat.’

‘Ach, natuurlijk. Wat vernieuwend!’

Morrigan zou willen dat ze even kon blijven staan om om zich heen te kijken. Ze had dit gedeelte van Nevermoor nog nooit gezien. Als ze niet zo bang was geweest om Jupiter kwijt te raken in de drukte, zou ze het leuk gevonden hebben om de brede straten met theaters en muziekzalen te bekijken, de kleurige chaos van felle lampjes en neonverlichting. Op iedere straathoek stapten mensen in hun mooiste kleren uit rijtuigen, om door imposante deuren de theaters binnengeloodst te worden. Straatventers riepen en zongen en lokten mensen de drukke kroegen in. Sommige restaurants zaten zo vol met gasten dat de tafeltjes tot op de stoep stonden, elke stoel bezet, zelfs op deze ijskoude vooravond van de Lente, de laatste dag van de winter.

Eindelijk bereikte Morrigan de plek waar Jupiter op haar stond te wachten, voor het drukste – en mooiste – gebouw in de straat. Het was een etablissement van glanzend wit marmer en goud, en Morrigan vond het een beetje lijken op een kathedraal, en ook op een bruidstaart. Op een helder verlichte luifel hoog aan de gevel stond:

MUZIEKZAAL DE NIEUWE DELPHI PRESENTEERT

GIGI GRAND

en het

ACHTERBUURTKWINTET

‘Gaan we... naar binnen?’ vroeg Morrigan hijgend. Ze had ake-
lige steken in haar zij.

‘Wat, hier?’ Jupiter keek minachtend naar de Nieuwe Delphi.
‘Hemel, nee. Daar zou ik nog niet dood gevonden willen wor-
den.’

Met een steelse blik over zijn schouder nam hij haar mee naar
een steegje achter de muziekzaal, weg van de drukte. Het was
zo smal dat ze achter elkaar moesten lopen, over hopen onbe-
stemde troep en losse stenen die losgeraakt waren uit de muren.
Er was hier geen verlichting. De steeg stonk naar iets vreselijks,
een lucht die sterker werd naarmate ze verder doorliepen. Het
rook naar rotte eieren of dode ondiere, of misschien allebei.

Morrigan bedekte haar neus en mond. De stank was zo sme-
rig dat ze er bijna van moest overgeven. Ze wilde niets liever
dan omdraaien en terugkeren, maar Jupiter bleef achter haar
met grote passen doorlopen en duwde haar voor zich uit.

‘Stop,’ zei hij toen ze bijna aan het einde van het steegje wa-
ren. ‘Is dit...? Nee. Wacht, is het...?’

Ze draaide zich om en zag dat hij een deel van de muur in-
specteerde dat er precies hetzelfde uitzag als de rest. Hij drukte
zachtjes met zijn vingertoppen op de voegen tussen de stenen,
boog zich ernaartoe om eraan te ruiken en likte toen aarzelend
aan de muur.

Morrigan keek hem vol afschuw aan. ‘Jakkes, hou op! Wat
dóé je nou?’

Jupiter zei eerst niets. Hij staarde even naar de muur, fronste
zijn voorhoofd en keek toen op naar het smalle reepje sterren-

hemel tussen de gebouwen. ‘Hm. Dacht ik al. Voel je dat?’

‘Wat?’

Hij pakte haar hand en drukte die tegen de muur. ‘Doe je ogen dicht.’

Morrigan deed het, en ze voelde zich belachelijk. Het was soms moeilijk vast te stellen of Jupiter een grapje maakte of serieus was, en ze had in dit geval het vermoeden dat hij haar voor de gek hield. Per slot van rekening was ze jarig, en al had hij haar beloofd dat er geen verrassingen zouden komen, het was echt iets voor hem om een gênante toestand te regelen in een zaal vol mensen die ‘Happy Birthday’ zongen. Ze wilde haar vermoeden net hardop uitspreken toen...

‘O!’ Ze voelde een heel lichte, donzige tinteling in haar vingertoppen. En hoorde gezoem in haar oren. ‘O!’

Jupiter pakte haar pols en trok die voorzichtig weg van de muur. Morrigan voelde weerstand, alsof de stenen magnetisch waren en haar niet wilden laten gaan.

‘Wat is dat?’ vroeg ze.

‘Licht listig,’ mompelde Jupiter. ‘Kom mee.’ Hij boog zich naar achteren, zette eerst één voet tegen de bakstenen, gevolgd door de andere en liep toen – nonchalant de zwaartekracht trotserend – tegen de muur omhoog, gebukt om zijn hoofd niet te stoten tegen de overkant van de steeg.

Morrigan staaarde hem even zwijgend aan en riep zichzelf toen tot de orde. Ze was nu immers Nevermoorse. Permanente gast van Hotel Decaleon en ook nog eens lid van het Wondergenootschap. Ze moest echt leren om niet steeds verbaasd te zijn als er enigszins vreemde dingen gebeurden.

Ze haalde diep adem (en weer moest ze bijna overgeven door de enorme stank) en deed precies wat Jupiter had gedaan. Zodra haar voeten allebei tegen de muur stonden, draaide de wereld die even scheef had gestaan weer recht, zodat ze zich helemaal

op haar gemak voelde. De smerige geur verdween meteen en werd vervangen door frisse avondlucht. Opeens leek het de normaalste zaak van de wereld om tegen de muur van een steeg op te lopen terwijl de sterrenhemel zich voor haar neus uitstreckte. Morrigan moest lachen.

Toen ze de verticale steeg uit kwamen, kantelde de wereld weer met de goede kant naar boven.

Ze waren niet, zoals Morrigan had verwacht, op een dak, maar in een andere steeg. Deze was lawaaierig en druk en baadde in een ziekelijk groen licht. Jupiter en zij sloten achteraan in een lange rij opgewonden mensen die werden tegengehouden door een fluwelen koord. Hun stemming werkte aanstekelijk; Morrigan ging verwachtingsvol op haar tenen staan om te kijken waar ze voor in de rij stonden. Vooraan was een versleten lichtblauwe deur waar een bordje op hing met daarop in slordige hanenpoten:

MUZIEKZAAL DE OUDE DELPHI
ARTIESTENINGANG
VANAVOND: de Engel Israfel

‘Wie is de Engel Israfel?’ vroeg Morrigan.

Jupiter gaf geen antwoord. Hij wenkte Morrigan met een hoofdknik en slenterde toen naar het begin van de rij, waar een verveeld kijkende vrouw namen afstreepte van een lijst. Ze was helemaal in het zwart gekleed, van haar hoge werkschoenen tot de wollen oorbeschermers die om haar nek hingen. (Morrigan vond dat mooi.)

‘Daar is de rij,’ zei ze zonder op te kijken. ‘Geen foto’s. En hij deelt pas na de voorstelling handtekeningen uit.’

‘Ik vrees dat ik zo lang niet kan wachten,’ zei Jupiter. ‘Mag ik vast naar binnen glippen?’

De vrouw zuchtte en keek hem ongeïnteresseerd aan, met halfopen mond kauwgom kauwend. ‘Naam?’

‘Jupiter Noord.’

‘Je staat niet op de lijst.’

‘Nee. Ik bedoel, ja, dat weet ik. Ik had gehoopt dat u dat voor me kon oplossen,’ zei hij, glimlachend boven zijn rode baard. Hij tikte subtiel tegen het speldje met de gouden W op zijn revers.

Morrigan kromp in elkaar. Ze wist dat leden van het elitaire Wondergenootschap bewonderd werden in Nevermoor, en dat ze vaak een speciale behandeling kregen waarvan gewone burgers alleen maar konden dromen, maar ze had nog nooit meegemaakt dat Jupiter zo schaamteloos probeerde gebruik te maken van zijn ‘speldjesprivilege’. Zou hij dat vaak doen? vroeg ze zich af.

De vrouw was niet onder de indruk – begrijpelijk, vond Morrigan. Ze keek met een frons naar het gouden W’tje en sloeg toen haar dik met gouden glitter aangezette ogen op naar Jupiters hoopvolle gezicht. ‘Maar toch sta je niet op de lijst.’

‘Hij wil me vast graag ontvangen.’

Haar omhoog gekrulde bovenlip ontblootte een rij tanden die allemaal bezet waren met diamantjes. ‘Bewijs het maar.’

Jupiter hield zijn hoofd schuin en trok één wenkbrauw op, en de vrouw imiteerde ongeduldig zijn blik. Uiteindelijk stak Jupiter met een zucht een hand onder zijn jas en haalde er een enkele veer uit, zwart met gouden spikkeltjes, die hij rond liet draaien – één keer, twee keer – tussen zijn vingers.

De vrouw zette grote ogen op. Haar mond viel open, en Morrigan zag haar felblauwe kauwgom tussen haar tanden zitten. Met een bezorgde blik op de steeds langer wordende rij achter Jupiter duwde de vrouw de vaalblauwe deur open en maande met een ruk van haar hoofd het tweetal naar binnen. ‘Schiet op dan. Hij moet over vijf minuten op.’

Het was donker achter het toneel van de Oude Delphi. Er heerste een verwachtingsvolle stilte terwijl in het zwart geklede toneelknechten zwijgend en efficiënt hun werk deden.

‘Was dat een veer?’ fluisterde Morrigan.

‘Effectiever dan een speldje, blijkbaar,’ mompelde Jupiter, en het klonk een beetje teleurgesteld. Hij gaf Morrigan een paar oorbeschermers; hij had twee paar gepikt uit een doos waar PERSONEEL op stond. ‘Hier, zet op. Hij gaat zo zingen.’

‘Wie? Bedoel je de Engel Is... dinges?’ vroeg ze.

‘Israfel, ja.’ Hij haalde een hand door zijn koperkleurige haar, wat Morrigan herkende als een teken dat hij zenuwachtig was.

‘Maar dat wil ik horen.’

‘O nee, dat wil je niet. Neem dat maar van mij aan.’ Jupiter gluurde vanaf de plek waar ze stonden door een kier in het gordijn naar het publiek erachter, en Morrigan keek ook even. ‘Zo een als hij wil je niet horen zingen, Mog.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat hij de mooiste klanken voortbrengt die je ooit hebt gehoord,’ antwoordde hij. ‘Dan gebeurt er iets in je hersenen waardoor je je volkomen vredig voelt, aan één stuk door, fijner dan je ooit zou durven dromen. Het helpt je herinneren dat je een compleet mens bent, met alles erop en eraan, onfeilbaar, en dat je alles al hebt wat je je ooit zou kunnen wensen. Eenzaamheid en verdriet worden vage herinneringen. Je hart loopt over en je hebt het gevoel dat de wereld je nooit meer kan teleurstellen.’

‘Dat klinkt afschuwelijk,’ zei Morrigan mat.

‘Dat is het ook.’ Jupiters blik was somber. ‘Omdat het van voorbijgaande aard is. Israfel kan niet eeuwig blijven zingen. En als hij ophoudt, zal dat volmaakte geluk uiteindelijk wegebben. En dan zit je hier in de echte wereld, hard en met al zijn tekortkomingen en viezigheid. Dat is ondraaglijk, en je voelt je zo leeg

dat het lijkt alsof je leven is opgehouden. Alsof je opgesloten zit in een luchtbel terwijl om je heen de rest van de wereld doorgaat met dat gebrekkige bestaan. Zie je die mensen daar?’ Hij trok het toneeldoek een klein stukje opzij, en ze keken weer naar het publiek.

Een zee van gezichten, verlicht door de gloed die uit de lege orkestbak kwam, en ze hadden allemaal dezelfde uitdrukking: gretig maar op de een of andere manier ook leeg. Afwachtend. Verlangend. ‘Dat zijn geen cultuurminnaars,’ vervolgde Jupiter. ‘Ze zijn niet gekomen voor een magistraal optreden.’ Hij keek naar Morrigan en fluisterde: ‘Junkies, Mog. Stuk voor stuk. Ze hebben een nieuwe dosis nodig.’

Morrigan tuurde naar de gretige gezichten en voelde koude rillingen opkomen.

Een vrouwenstem verbrak snerpnd de stilte. Ze legde het publiek het zwijgen op.

‘Dames en heren! Mag ik uw aandacht, op de avond van zijn honderdste zegevierende, alles overtreffende optreden hier in de Oude Delphi, de enige echte, hemelse, goddelijke...’ De stem door de microfoon ging over op een theatrale fluistertoon. ‘Graag al uw liefde voor de Engel Israfael.’

De stilte in de zaal verdween onmiddellijk en de muziekzaal barstte los in een vreugdevol applaus, gejoel en gefluit. Jupiter gaf Morrigan een harde por in de zij met zijn elleboog en ze drukte de beschermers stevig tegen haar oren. Ze hielden ieder vleugje geluid tegen, dus het enige wat ze kon horen was het ruisen van het bloed in haar oren. Morrigan wist dat ze niet gekomen waren voor een optreden. Ze hadden iets veel belangrijkers te doen, maar toch... het was eigenlijk best irritant.

De duisternis in de zaal maakte plaats voor een puur gouden gloed. Ze knipperde tegen het felle licht. Hoog boven het publiek, vlak bij het plafond, in het midden van de weelderige

ruimte, hing een spotlicht dat een man bescheen die zo'n vreemde, bovenaardse schoonheid uitstraalde dat Morrigan letterlijk naar adem hapte.

De Engel Israfel zweefde door de lucht, gedragen door krachtige, pezige vleugels; de veren zwart als de nacht, met een regenboogglans en dooraderd met glinsterend goud. Ze staken uit zijn schouderbladen en klapwiekten langzaam en ritmisch. De vleugels hadden een spanwijdte van zeker drie meter. Ook zijn lichaam was sterk en gespierd, maar lenig, en over zijn coole zwarte huid liepen minuscule riviertjes van goud, alsof hij stukgevallen was als een vaas en gelijmd met edelmetalen.

Hij keek op het publiek neer met een blik die welwillend en tegelijkertijd koel nieuwsgierig was. Overal staarden de mensen omhoog naar Israfel, huilend en trillend, en ze sloegen hun armen om hun lichaam alsof ze steun zochten bij zichzelf. Veel mensen in het publiek waren flauwgevallen midden in de muziekzaal. Morrigan kon er niks aan doen, ze vond het allemaal een beetje overdreven. Hij had nog niet eens zijn mond opengegaan om te zingen.

En toen gebeurde het.

Het publiek bleef roerloos staan.

En de mensen zagen eruit alsof ze zich nooit meer zouden verroeren.

Een vredige stilte daalde over de zaal neer als sneeuw.

Morrigan had de hele nacht zo kunnen blijven staan, ineengedoken aan de zijkant van het toneel, om dit vreemde, stille spektakel te aanschouwen... maar Jupiter raakte na een paar minuten verveeld. (Typisch Jupiter, dacht Morrigan.)

In de donkere, rokerige krochten achter het toneel wist Jupiter de kleedkamer van Israfel te vinden, en hij liet zichzelf en Morrigan daar binnen om op hem te wachten. Pas toen de

zware stalen deur helemaal dicht was gaf Jupiter aan dat ze veilig de oorbeschermers af konden zetten.

Morrigan keek om zich heen in de kleedkamer en trok haar neus op. Het was een ontzettende troep. Overal lagen lege blikjes en flessen, naast halflege dozen bonbons en tientallen vazen waarin bloemen in diverse stadia van verwelking stonden. Bergen kleding op de vloer, de bank, de kaptafel, de stoel, en overal hing de muffe geur van ongewassen kleding. De Engel Israfel was een sloddervos.

Morrigan lachte verbaasd. ‘Weet je zeker dat het hier is?’

‘Hm-hm. Jammer genoeg wel.’

Jupiter maakte plaats op de bank voor Morrigan; hij veegde voorzichtig de rommel opzij en gooide die in de prullenbak... en hij ging er zo in op dat hij de volgende drie kwartier bezig was met het opruimen en schoonmaken en zo leefbaar mogelijk maken van de kleedkamer. Hij vroeg Morrigan niet om hem te helpen, en Morrigan bood het niet aan. Ze zou deze smeerboel, dit gevaar voor de gezondheid, nog met geen stok aanraken.

‘Zeg, Mog,’ zei hij onder het boenen. ‘Hoe gaat het met je? Alles goed? Ben je blij? Voel je je... rustig?’

Morrigan fronste haar voorhoofd. Ze had zich heel rustig gevoeld totdat hij haar vroeg of ze zich rustig voelde. Niemand vroeg ooit aan een ander of hij zich rustig voelde tenzij diegene dacht dat de ander een reden had om zich níet rustig te voelen. ‘Hoezo?’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Wat is er?’

‘Niks!’ antwoordde hij, maar zijn stem klonk een beetje geknepen en verdedigend. ‘Helemaal niks. Alleen... als je iemand zoals Israfel ontmoet, is het belangrijk dat je in de juiste stemming bent.’

‘Waarom?’

‘Omdat mensen zoals Israfel... de emoties van anderen opsloppen. Het is, eh... heel onbeleefd om bij zo iemand op bezoek

te gaan als je erg verdrietig of boos bent, want het zit er dik in dat ze die stemming overnemen en je hun dag verpest. En eerlijk gezegd is het niet de bedoeling dat we Israfil een slechte bui bezorgen. Dit is te belangrijk. Dus, eh... hoe voel je je?’

Morrigan beitelde een brede glimlach op haar gezicht en stak twee duimen naar hem op.

‘Juist,’ zei hij traag, een beetje verontrust. ‘Oké, beter dan niks.’

Door de boxen in de coulissen kondigde een stem aan dat het twintig minuten pauze was, en kort daarna vloog de kleedkamerdeur open.

De ster van de voorstelling kwam met grote passen binnen, doorweekt van het zweet, zijn vleugels opgeborgen achter zijn rug. Hij liep rechtstreeks naar het karretje met rammelende flessen sterkedrank in diverse tinten bruin en schonk voor zichzelf een glaasje van iets amberkleurigs in. En toen nog een. Hij was halverwege het tweede glas toen hij eindelijk leek te merken dat hij bezoek had.

Hij staarde Jupiter aan en dronk het glas leeg.

‘Heb je een zwervertje van de straat geplukt, schat?’ vroeg hij na een hele poos, met een knikje naar Morrigan. Zelfs als hij praatte was zijn stem zwaar en melodieus. Bij het horen ervan voelde Morrigan een vleugje van iets gekks, misschien heimwee of verlangen, achter in haar keel. Ze slikte moeizaam.

Jupiter grijnsde. ‘Morrigan Crow, dit is de Engel Israfil. Niemand zingt zo bizar goed als hij.’

‘Aangenaam ken...’ begon Morrigan.

‘Het genoegen is aan mijn kant,’ onderbrak Israfil haar en hij wuifde vaag om zich heen in de kleedkamer. ‘Ik had geen gasten verwacht vanavond. Ik heb niet veel, ben ik bang, maar...’ Hij wees naar het karretje. ‘Tast toe.’

‘We komen niet om gevoed en gelaafd te worden, oude

vriend,' zei Jupiter. 'Ik wil je om een gunst vragen. Het is nogal dringend.'

Israfel plofte neer in een fauteuil, zwaaide zijn benen over de zijkant en staaarde mikkend naar het glas in zijn hand. Zijn vleugels schikten zich vanzelf over de rugleuning van de stoel, als een volumineuze verencapc. Ze waren glad en gestroomlijnd, met zacht dons aan de onderkant. Het kostte Morrigan grote moeite om ze niet te aaien. Dat komt misschien een beetje raar over, dacht ze.

'Ik had kunnen weten dat je niet voor de gezelligheid komt,' zei Israfel. 'Je komt nooit meer op bezoek, *oude vriend*. Ik heb je sinds de Zomer van Elf niet meer gezien. Besef je wel dat je mijn succesvolle première hebt gemist?'

'Dat spijt me. Heb je mijn bloemen wel ontvangen?'

'Nee. Weet ik niet. Waarschijnlijk wel.' Hij haalde kregelich zijn schouders op. 'Ik krijg zoveel bloemen.'

Morrigan wist zeker dat Israfel Jupiter een schuldgevoel wilde bezorgen, maar zelf voelde ze zich er ook rot onder. Ze had Israfel nog nooit ontmoet en toch vond ze het ondraaglijk dat hij ongelukkig zou zijn. Ze voelde de merkwaardige drang om hem een koekje te geven. Of een hondje. Wat dan ook.

Jupiter haalde een verformfaaid vel papier en een pen uit zijn binnenzak en stak die zwiwend uit naar zijn vriend. Israfel deed alsof hij het niet zag. 'Ik weet dat je mijn brief hebt ontvangen,' zei Jupiter.

Israfel liet het glas in zijn hand walsen en zei niets.

'Doe je het?' vroeg Jupiter eenvoudig, nog altijd met uitgestoken hand. 'Alsjeblieft?'

Israfel haalde zijn schouders op. 'Waarom zou ik?'

'Ik kan geen goede reden verzinnen,' gaf Jupiter toe, 'maar toch hoop ik dat je het doet.'

De engel keek nu naar Morrigan, met een gesloten, wan-

trouwend gezicht. ‘Ik kan maar één ding bedenken dat de grote Jupiter Noord ertoe aangezet zou kunnen hebben begunstiger te worden.’ Hij nam een slokje van zijn drank en keek weer naar Jupiter. ‘Spreek me gerust tegen als ik het mis heb.’

Morrigan keek nu ook naar haar begunstiger. Daar zaten ze met z’n drieën, in een onaangenaam stilzwijgen dat Israfel leek op te vatten als een soort bevestiging.

‘Wondersmid,’ fluisterde hij dringend. Hij zuchtte diep, streek vermoeid met zijn hand over zijn gezicht en griste het vel papier uit Jupiters hand, zonder de pen. ‘Je bent mijn dierbaarste vriend en de grootste dwaas die ik ooit heb gekend. Dus ja, natuurlijk teken ik dat stomme beveiligingspact van je. Hoe zinloos het ook is. Zij Wondersmid, het idee alleen al. Belachelijk.’

Morrigan schoof heen en weer in haar stoel, opgelaten en een beetje boos. Het was zuur om belachelijk genoemd te worden door iemand wiens kleedkamer zo’n puinhoop was. Ze snifte zo hooghartig en ongeïnteresseerd mogelijk.

Jupiter fronste. ‘Izzy, je hebt geen idee hoe dankbaar ik je ben. Maar dit is hoogst betrouwelijk, begrijp je. Het blijft onder...’

‘Ik kan heus wel een geheim bewaren,’ snauwde Israfel, en hij stak een hand naar achteren en trok met een pijnlijk gezicht een zwarte veer uit een van zijn vleugels. Die doopte hij in een pot inkt op de kaptafel en krabbelde slordig iets onderaan op het vel papier, gaf het terug aan Jupiter en wierp de veer aan de kant. Hij fladderde bevallig naar de grond, waarbij het licht mooi op de gouden spikkeltjes viel. Morrigan had hem willen oprapen en mee naar huis willen nemen, als een schat, maar dat leek misschien een béetje op het stelen van zijn kleren. ‘Ik had echt gedacht dat je wel wat eerder zou komen, hoor. Ik neem aan dat je het hebt gehoord, over Cassiel?’

Jupiter blies op de inkt om die sneller te laten drogen en keek niet op. ‘Wat is er met hem?’

‘Hij is weg.’

Hij hield op met blazen. Zijn blik kruiste die van Israfel.
‘Weg?’

‘Verdwenen.’

Jupiter schudde het hoofd. ‘Onmogelijk.’

‘Dat zei ik ook. En toch.’

‘Maar hij is...’ begon Jupiter. ‘Hij kan niet zomaar...’

Israfels gezicht stond somber. Hij leek een beetje bang, vond Morrigan. ‘En toch,’ zei hij nog een keer.

Na een moment van stilte stond Jupiter op, pakte zijn jas en gebaarde Morrigan hetzelfde te doen. ‘Ik zoek het uit.’

‘O ja?’ Israfel keek er sceptisch bij.

‘Beloofd.’

Ze liepen de steeg uit, de hoofdstraat van Bohemia in, die zo fel verlicht was dat het wel dag leek, door de mensenmassa heen naar het perron van de Plu-lijn, maar in een veel beschaafder tempo dan daarstraks. Jupiter hield stevig een hand op Morrigans schouder, alsof hij zich nu pas herinnerde dat ze in een vreemd, druk gedeelte van de stad waren en hij haar dicht bij zich moest houden.

‘Wie is Cassiel?’ vroeg Morrigan toen ze op de Plu-lijn stonden te wachten.

‘Hij is er net zo een als Israfel.’

‘Onze kokkin vertelde weleens verhalen over engelen,’ zei Morrigan, terugdenkend aan Crow Staete, haar ouderlijk huis. ‘De Engel des Doods, de Engel der Barmhartigheid, de Engel van de Verpieterde Maaltijden...’

‘Dat is wat anders,’ zei Jupiter.

Morrigan begreep er niks van. ‘Zijn dat geen echte engelen?’

‘Ik denk dat “echte engelen” iets te hoog gegrepen is, maar het zijn wel een soort hemelse wezens.’